

Arrest

nr. 137 757 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook van de beslissingen van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 28 oktober 2014 tot aanwijzing aan de kamer IX door de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2009 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Per schrijven van 25 februari 2009 diende de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 maart 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arresten nrs. 47 807 en 47 809 van 3 september 2010 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partijen.

Op 5 juli 2010 werden de verzoekende partijen gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar, op basis van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 juli 2011 werd het verblijf opnieuw verlengd voor een periode van 12 maanden.

Op 10 juli 2012 werd het verblijf opnieuw verlengd voor een bijkomende periode van 12 maanden.

Per aangetekend schrijven van 3 mei 2013 werd aan de tweede verzoekende partij gevraagd om bijkomende stukken over te maken.

Op 1 augustus 2013 werd door de verwerende partij beslist om het BVR niet te verlengen.

Op 13 augustus 2013 werd een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen ten aanzien van de verzoekende partijen (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 118 973 van 17 februari 2014 werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 2 juli 2014 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 12 augustus 2014 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit zijn thans de eerste en tweede bestreden beslissing.

Eveneens op 12 augustus 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Dit zijn thans de derde en de vierde bestreden beslissing.

Ook nog op 12 augustus 2014 nam de verwerende partij de beslissingen houdende een inreisverbod. Dit zijn thans de vijfde en de zesde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang in zoverre het beroep gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen op het grondgebied verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hierbij wordt gepreciseerd dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, hetgeen door de verzoekende partijen niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Echter mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg vereist een uitspraak over de exceptie een onderzoek van de grond van de zaak, zodat niet kan worden gesteld dat de verzoekende partijen het vereiste belang ontberen zonder dat de Raad de grond van de zaak onderzoekt.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In eerste instantie stellen de verzoekende partijen dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ betekent dat door hen dient te worden aangetoond dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst en niet dat het onmogelijk is om terug te keren. De verzoekende partijen verwijzen hierbij naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet en naar verschillende

arresten van de Raad van State. De verzoekende partijen benadrukken dat zij over een recht op verblijf hebben beschikt ingevolge hun medische regularisatieaanvraag. Zij menen dat de bestreden beslissing disproportioneel is. Voorts wijzen de verzoekende partijen op het reisadvies van Buitenlandse Zaken, waaruit blijkt dat de situatie in hun land van herkomst niet veilig is. Voorts stellen zij dat er geen ambassade is in Ingoesjetië en dat zij verplicht zullen worden om zich tot de ambassade te wenden in Moskou. De verzoekende partijen menen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de moeilijkheden die zij zullen ondervinden bij een terugkeer.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Zo wordt enerzijds verwezen naar de juridische grondslag, zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds, naar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, met name voor de eerste verzoekende partij, dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waaruit zou blijken dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en voor de tweede verzoekende partij, dat haar aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partijen betwisten dat de motivering van de beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij afdoende is.

Zij ontwikkelen geen grieven ten aanzien van de motivering van de beslissing van de tweede verzoekende partij, zodat kan worden aangenomen dat zij met deze motieven instemmen. Evenmin werken zij de schending van artikel 9bis uit voor wat betreft de beslissing gericht aan de tweede verzoekende partij. Aldus zal de Raad enkel de beslissing van de eerste verzoekende partij verder onderzoeken.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris/minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu blijkt uit de aanvraag van de verzoekende partijen van 30 juni 2014, welke op twee juli 2014 werd ontvangen door de verwerende partij, dat volgende buitengewone omstandigheden werden ingeroepen:

- Dat ze afkomstig zijn uit de Russische federatie waar ze ernstige problemen hebben gekend en waar ze onvoldoende konden rekenen op de bescherming van de autoriteiten van de Russische Federatie. Ze stippen aan dat ze om die reden een asielaanvraag hebben ingediend in België en dat het feit dat ze niet erkend werden als vluchteling niet wegneemt dat ze schrik hebben om terug te keren omdat ze menen dat hun rechten niet gevrijwaard zullen worden. Ze stellen ook nog dat hun vrees wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten.

In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij wordt dit argument niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij verwijst in de motivering van de bestreden beslissing naar het gegeven dat de asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat deze beslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder wordt gesteld dat er geen enkel bewijsstuk wordt voorgelegd dat de vermeende vrees kan staven, dat de loutere bewering dat hun rechten niet gevrijwaard zouden worden in het land van herkomst niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden en dat een uiterst vage verwijzing naar mensenrechtenrapporten, zonder enig rapport bij te voegen en zonder enige bronvermelding niet kan weerhouden worden.

Aldus heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd waarom de door de eerste verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheid niet kan weerhouden worden.

De verzoekende partijen gaan geenszins in om de concrete motivering van de bestreden beslissing maar citeren talrijke uittreksels uit verschillende oudere arresten van de Raad van State betreffende het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Zo verwijzen ze naar een arrest van 9 april 1998 waarin de beslissing van de verwerende partij wordt bekritiseerd omdat geen rekening werd gehouden met het schoolgaan van de kinderen, met de geboorte van een kind in België, het feit dat ze de Franse taal beheersen en dat ze een talent hebben als musicus. De Raad ziet niet in in welke mate dit arrest dienstig is, nu de verzoekende partijen geen van deze elementen hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Voorts verwijzen ze naar een ander arrest waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening dient te houden met artikel 8 van het EVRM. Ook hier ziet de Raad niet in hoe deze verwijzing dienstig kan zijn nu de verzoekende partijen nergens een schending van artikel 8 van het EVRM hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

Ze verwijzen ook nog naar het gegeven dat de Raad van State in meerdere arresten zou hebben aanvaard dat de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Opnieuw dient te worden aangestipt dat de verzoekende partijen dit niet hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid, zodat dit argument niet dienstig is.

Voorts lijken zij te verwijzen naar arresten waarbij wordt ingegaan op het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat een terugkeer naar het land van herkomst zou kunnen betekenen. Zulks kan echter niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde voor het instellen van een ontvankelijke vordering tot schorsing, doch heeft geen uitstaans met het beroep tot nietigverklaring. Met dit betoog tonen zij alleszins niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is.

Verder verwijzen ze naar een arrest van de Raad van State waarbij gesteld wordt dat als de asielprocedure langer dan een jaar geduurd heeft en het vaststaat dat er sprake is van een goede integratie, men kan stellen dat er buitengewone omstandigheden zijn. Ook hier is de situatie niet vergelijkbaar nu uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de asielprocedure op 8 maanden afgerond was. Opnieuw is de verwijzing niet dienstig.

In hun middel verwijzen de verzoekende partijen naar de ziekte van mevrouw, naar de scholing van de kinderen, naar het feit dat ze afkomstig zijn uit een regio waar politieke en militaire problemen zijn. Ze menen dat dit aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn.

Nogmaals dient te worden aangestipt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om de buitengewone omstandigheden die zij menen te kunnen laten gelden in hun aanvraag uiteen te zetten. Hiervoor werd reeds aangegeven welke buitengewone omstandigheid door de verzoekende partijen werd aangevoerd en wat de verwerende partij hierop geantwoord heeft. De verzoekende partijen kunnen niet voor het eerst nieuwe buitengewone omstandigheden aanvoeren in hun verzoekschrift voor de Raad. Zo zij nieuwe of andere buitengewone omstandigheden wensen aan te voeren, dan dienen zij een nieuwe aanvraag in te dienen.

Verder verwijzen de verzoekende partijen naar een reisadvies van het ministerie van buitenlandse zaken waarbij wordt gewezen op het gevaar in de republieken Dagestan en Ingoesjetië.

Ook hier betreft het een stuk dat voor het eerst wordt bijgebracht bij het verzoekschrift, net zoals de verschillende mensenrechtenrapporten. De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij. Dienaangaande blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen enkel op een vage en niet gestaafde wijze hadden aangegeven dat hun rechten niet gevrijwaard zouden worden in het land van herkomst. Bij hun aanvraag werd geen enkel begin van bewijs van hun argument aangebracht, noch werden mensenrapporten of reisadviezen aangevoerd. Indien de verzoekende partijen menen dat de situatie in het land van herkomst dermate verslechterd is, staat het hen vrij om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Het staat hen eveneens vrij om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en deze te stofferen met de thans bijgebrachte stukken.

Bovendien is dergelijk reisadvies van de Federale Overheid Buitenlandse Zaken bestemd voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen of aanvragen om machtiging tot verblijf.

Ook wat betreft hun argument dat er geen ambassade is in hun land van herkomst dient opnieuw aangestipt te worden dat ze dit niet als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd in hun aanvraag.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna verkort het IVRK).

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissingen een negatieve impact hebben op de kinderen. Zo stellen zij dat indien zij verplicht worden om terug te keren naar Ingoesjetië teneinde ginds een aanvraag tot verblijf in te dienen, de kinderen hun schooljaar zullen moeten onderbreken, dat zij een nieuwe taal zullen moeten leren spreken en schrijven en dat al hun banden met België zullen worden verbroken. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de bestreden beslissingen geen rekening hebben gehouden met het belang van het kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door de verwerende partij dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partijen.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de

taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu dient het hele gezin het grondgebied te verlaten, zodat het duidelijk is dat de familie eenheid niet wordt verbroken.

De verzoekende partijen wijzen echter op de impact die de bestreden beslissing heeft op de scholing van hun kinderen.

Dienaangaande blijkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met dit element en heeft aangegeven dat niet is aangetoond dat er geen scholing mogelijk is in het land van herkomst. De verzoekende partijen tonen het tegendeel niet aan. Waar zij stellen dat de kinderen een nieuwe taal zullen moeten leren, dient te worden aangestipt dat zulks heel snel gaat wanneer ze geen andere mogelijkheid hebben. Bovendien blijkt dat de kinderen toch wel hun eerste levensjaren in het land van herkomst hebben doorgebracht zodat het weinig waarschijnlijk is dat ze de taal niet kennen of er minstens geen notie van hebben.

Wat betreft hun integratie tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze verloren zou gaan ingevolge een tijdelijke verwijdering.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd, zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 1 april 1997, nr. 65 754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206).

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partijen benadrukken dat de tweede verzoekende partij ernstig ziek is waardoor een terugkeer naar haar land van herkomst dramatisch is. Zij leggen bij huidig verzoekschrift drie rapporten neer waaruit moet blijken dat hun vrees om terug te keren naar Ingoesjetië gegrond is.

Wat betreft de medische toestand van de tweede verzoekende partij blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op 1 augustus 2013 heeft beslist om de toegekende machtiging tot verblijf om medische redenen niet langer meer te verlengen. Deze beslissing is inmiddels definitief geworden. Uit deze beslissing blijkt aldus dat er geen medische hinderpalen meer zijn om terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verzoekende partijen hebben nadien geen nieuwe aanvraag tot medische regularisatie ingediend. Zo zij menen dat er nu wel medische contra argumenten zijn dan staat het hun vrij om een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Hoe dan ook tonen zij op deze wijze niet aan dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 van het EVRM zouden uitmaken.

Wat betreft de mensenrechtenrapporten die zij thans neerleggen, dient de Raad op te merken dat niettegenstaande de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, zij het niet nodig achten om een nieuwe asielaanvraag in te dienen en dit terwijl de bestreden beslissingen hen niet verhinderen om alsnog een asielaanvraag in te dienen. Door geen asielaanvraag in te dienen, ondergraven zij zelf de ernst van hun betoog en maken zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU